

1. ON

Svet sa zatriasol a takmer sa mi zastavilo srdce.

To boli tie najškaredšie šaty na žene, aké som kedy videl. Aj taká rozprávková Popoluška by sa za ne hanbila. Narážam na jej pracovný úbor, nie na tie šaty na bále.

Žena, ktorú som skenoval pohľadom, si ma premerala a mal som dojem, že ohrnula nosom.

„Môžem vám pomôcť?“ spýtala sa otrávene.

„Viete, ako sa odtiaľto dostať?“ precedil som pomedzi zuby. Nečakala, že zo mňa vyjde taký hlboký hlas. Mám tendenciu prekvapovať ním, najmä ženy. Čo už, je to *jedna* z črt, ktorými ma matka príroda obdarila.

Premeral som si v rýchlosti prostredie, v ktorom som sa nachádzal, a nechápal som, čo tu robím a načo som sem vlastne liezol. Môj kamoš Leo si zo mňa pekne vystrelil. Presviedčal ma, že sa tu budem cítiť ako ryba vo vode, no ja som sa stále viac a viac cítil ako krtko na slnku.

Áno, fyzicky ma bolelo sedieť tu s týmito ľuďmi. A že aká zmeska to bola!

Nemal som vo zvyku vychádzať medzi davy, ne-

znášal som tie pohľady, premýšľajúce tváre, ktoré sa ma snažia niekam zaradiť, lebo im niekoho pripomínam. Keby som s Leom neprehral stávkou, nikdy by som sem nebol vkročil.

„iPhone 15, dámy a páni, zlatý obal!“ ozvalo sa od stola vpredu. Dievča v *škaredých šatách*, i keď je to očividne subjektívne, uprelo na mňa zrak. Jeho oči po mne rýchlo prebehli a v sekunde sa zas pozeralo pred seba. Typické.

„Tam sú dvere,“ zahlásilo a pretočilo oči, akoby som bol totálny debil.

„Nehovorte, na tie dovidím ešte aj ja.“ Pousmial som sa ironicky a napravil si bledosivú košeľu. Netuším, prečo som sa vôbec trápil s nejakým lepším oblečením, keď sem chodia takto oblečení ľudia. Začalo ma z tohto miesta svrbieť celé telo.

Mal som ísť radšej do fitka.

„Zlatý obal, iPhone 15, haló, nikto?!“ Siahol som si do vrecka čiernych nohavíc po telefón. A vtedy mi to docvaklo.

Týpek vpredu vyvolával môj telefón ako na dražbe. Už viem, prečo som sa cítil tak zvláštne. Veď celý ten čas, čo som tu sedel, som nemal pri sebe svoj mobil. Drbne ma.

Opäť som si premeral tú zvláštnu ženskú, ktorá sedela pri okrúhlom stole s číslom štyri. Mala na sebe hnedé mikinové šaty, a keď som skĺzol pohľadom po jej štíhlych nohách, mala len čierne žabky. Platinovo-blondávé vlasy zamotané do uzla, takmer nenamaľovaná. Vedela, o čo tu vlastne ide? Prvý dojem bol v tejto chvíli všetko a ona sa očividne ani nesnažila, aby bol dobrý.

„Ten je... môj,“ zamával som a odkašlal si, akoby som chcel fakt, že som sa priznal k tomu posranému telefónu, zahovoriť.

Vrava davu stíchla, ako keď si nasadíte slúchadlá.

„Tak pod' sem k nám!“ zvolal na mňa samozvaný moderátor večera, asi sa snažil pôsobiť ako Oprah. Tintítko v modrom saku, ovešané retiazkami a prsteňmi s piskľavým hlasom, mohlo naozaj moderovať len takúto slávnosť. Familiárnosť na tomto mieste zjavne nemala hraníc. Chvalabohu, nikoho som tu nepoznal, to bola asi pointa tejto akcie. Aj keď sa úprimne čudujem, toto mesto je skôr veľká dedina.

Postavil som sa, napravil si gombíky a letmo si skontroloval nohavice a čierne tenisky. Pojem športová elegancia ma vystihoval.

„Super, tak nech sa páči,“ týpek mi podal môj telefón. Musím si ho čo najskôr vydezinfikovať.

„Už som sa bál, že si odišiel bez iPhoniku,“ zasmial sa, akoby mal byť vtipný. Usmial som sa a poškrabal sa na zátylku. Podvedome som pozrel na displej telefónu, či nemám nejaké zmeškané notifikácie. No bol vypnutý, na čo som úplne zabudol.

„Tak, aké meno si si vybral pre dnešný večer?“ Že aké meno si si vybral... Zabijem ťa, Leo!

„Pardon, meno...?“

„Hej, je lepšie, ak odhalíš svoju identitu priamo tej, ktorej telefón vyberieme ako ďalší,“ usmial sa pán moderátor. Jasné, jasné, malo to logiku.

„Tak načo sa mám vôbec predstavovať pred všetkými?“ Zapozeral som sa do publika asi štyridsiatich ľudí a tešil sa, že je v tomto podniku také prítmие.

„Keby si sa niekomu v miestnosti zapáčil len tak, aby ťa vedel označiť na svojom zozname.“ Dofrasa, čo som tu ešte robil?!

Aha, už som si spomenul, nemal som svoj telefón.

„Shrek,“ usmial som sa nasilu.

„Shrek,“ ľútostne na mňa pozrel týpek. Potom teatrálne žreboval telefón z ružovej tašky, aby vylosoval adeptku, s ktorou by som mal mať rande. Zasmial som sa popod nos, ale asi príliš nahlas.

„Je ti niečo vtipné, Shrek?“

Okrem toho, že mam čochvíľa tridsaťtri rokov a som na akcii zameranej na závislosť od smartfónov a rande naslepo v jednom?

Aby som uviedol veci na pravú mieru, už som sa sám doma nudil. V práci som trochu vyhorel a knihy som počas dlhých pandemických lockdownov prečítal asi všetky, ktoré som mal k dispozícii. A tak som upadol do bludného kruhu známeho aj ako digitálna závislosť.

Sledoval som všetko a všetkých, a pritom nič. Lajkoval som fotky bábam, ktoré sa mi ani trochu nepáčili, komentoval posty ľuďom, ktorí nikdy neboli mojimi kamarátmi. Bolo to peklo. Sedieť doma, nemôcť robiť to, čo ma na živote bavilo úplne najviac – cestovať, užívať si, žiť.

Rodičov som počas zákazov cestovať, asi ako aj mnohí v tejto miestnosti, nevidel takmer dva roky, mama totiž žila v Portugalsku. Svoju sestru Siennu som videl akurát tak na ploche laptopu, keďže bola pracovne odcestovaná v Nemecku. Priznávam, cítil som sa sám ako nikdy predtým. A keď ma môj najlepši kamoš,

postcovid, videl civieť do displeja viac než je zdravé, odporučil mi túto pofidérnu akciu.

Razantne som to odmietol. Tak sa rozhodol, že mi spraví zo života peklo a využije to ako formu stávky.

„Hmmm, toto vyzerá ako minuloročný model... Samsungu Galaxy, žltohnedý obal?“ Týpek znechute-ne pokrčil nosom a držal mobil dvomi prstami, akoby bol od hovna. Skvelé.

Obzeral sa po miestnosti a dramaticky naťahoval situáciu, zato ja som vôbec nemal odvahu pozrieť sa ani na jednu z tých žien. Nechcel som radšej ani vedieť, s kým by som mal mať do činenia.

„To budem ja,“ ozval sa plachý ženský hlások.

Kriste. Zažmúril som do svetla a videl len akési hnedé vrece. To si hádam vesmír robil zo mňa žarty.

Vo vrecku som zovrel telefón o niečo tuhšie. Potreboval som svoju dávku *scrollovania*.

Až ma z toho svrbeli ruky, nadával som si, aký som slabý.

Dievča si zahanbene prebralo svoj starý smartfón od týpka, ktorému sa pomaly začínala triasť ruka, a ja som sa stále hanbil na ňu pozrieť. Nie preto, že by som nemal sebavedomie. Skôr som sa bál, s kým sa najbližších pätnásť minút budem musieť rozprávať. Posledné, čo som mal, bola trpezlivosť pretvarovať sa, že mám čas na nesympatickú ženskú.

Ale také boli pravidlá v tejto miestnosti – žiadne telefóny, anonymita a rozprávanie sa zoči-voči. Staromódne, ale funkčné, ako mi to predostrel môj drahý brat od inej matky.

Veď on uvidí, ako ho nakopem do riti.

Leo veľmi dobre vedel, že vždy dodržím slovo. Ak mala prehratá stávka znamenať, že sa musím znížiť na úroveň zábavy bežných ľudí, musel som skrátka zatnúť zuby a pár hodín pretrpieť.

Moderátor nám v rýchlosti zopakoval inštrukcie: žiaden fyzický kontakt (akoby tu človek mal mať o nejaký záujem) a že môžem, ale nemusím, prezradiť svoju identitu. Na pokec máme pätnásť minút a potom sa máme rozhodnúť, či toho človeka ešte chceme niekedy vidieť.

O našich osudoch nakoniec rozhodla moderátorova ruka, ktorá vyžrebovala telefóny. Ukázal nám miestnosť vzadu v podniku a pokračoval v losovaní ďalšej dvojice.

Ako správny džentlmen, ktorého zo mňa mama vychovala, som babe ponúkol, aby kráčala predo mnou, a cestou som pri svojej výške zavadil hlavou o zárubňu dverí.

Bolo to tu ako v hobitej diere.

„Prosím?“ ozvalo sa dievča. Dokonca som prepočul aj jej vymyslené meno, taký nervózny som bol z digitálneho nedostatku. A to som tu sedel asi hodinu.

Hodina čistého utrpenia.

„Hovoril si niečo o *Pánovi prsteňov*?“ usadila sa. Na stole bolo alko aj nealko a zopár koláčikov. Ešte stále som bol veľmi ostražitý pri konzumácii pokrmov zo spoločnej misy. Veď svet sa vrátil do normálu len prednedávnom. Chaos pohltil celú Zem a bude sa z toho spamätávať ešte dlho.

„To sa ti asi len zdalo,“ zavrčal som. Usmiala sa a nervózne si prehodila vlasy za ucho. Prehltol som.

Konečne som si ju mohol prezrieť v normálnom svetle. Kým som si stihol utriediť myšlienky, moje telo už bolo v pozore. Viac než inokedy.

Bola netradične krásna. Teda, až na tie šaty. Mal som pocit, že som ju už niekedy videl, ale to sa mi stávalo pomerne často.

V na pohľad upravených rukách si prehadzovala telefón z hrany na hranu, ako nervózny fajčiar škatuľku cigariet. Staré gesto závislákov od nikotínu, no v novom šate. Sme generácia závislá od iných škatuliek.

„Tak...“ začali sme naraz. Ona sa milo usmiala, opäť si schovala vlasy za ucho, akoby jej prekážalo, že jej prameň padal do tváre.

„Začni teda ty,“ nabádala ma. Škoda, že nevedela, s kým sa to, chuderka, stretla. Nechcel som začínať nič. Chcel som odtiaľto zmiznúť. Prešiel som si rukami po tvári a vydýchol do nich. Telo mi vibrovalo pri pohľade na jej krásnu tvár.

„Ako sa voláš?“ Opäť sa zatvárila prekvapene, niečo jej na mne nesedelo. Premýšľala dosť dlho. Vymýšľala si meno?

„Ehm-lia...“

„Prosím?“ Nepočul som. Upustila od zovretia telefónu a naliala si kolu. Fajn, tak nebudem piť alkohol ani ja. Málokedy som si doprial niečo iné ako vodu, ale dnes som mal po rokoch prvý voľný piatok.

„Fiona,“ povedala s milým úškrnom a nervózne si vydýchla. *Shrek a Fiona*, jasné.

„Originálne,“ odvrkol som. Áno, viem, veľmi som jej to neľahčoval, ale čo som mal robiť? Netušil som, čo za posratý skrat sa mi odohral v hlave, keď som sem

dnes večer prišiel. „Piatky takto bežne netrávim,“ odvetil som vážnym tónom do trápneho ticha. Fiona si ma zatiaľ nenápadno-nápadne premeriavala.

Jej drobný nos, smerujúci jemne dohora, ukotvený v strede oválnej tváre, dokonale pasoval medzi veľké smutné oči netradičnej hnedej farby a naozaj jej nechýbala ani len maskara. Ale možno aj nejakú mala, v tých ženách sa dá už len ťažko vyznať. Najmä v dnešnej dobe, keď používajú filtre a mejkap, ktoré dokázali nahradíť aj plastickú operáciu.

„Myslíš tým, že bežne v piatky nevypínaš telefón, zdroj svojho jediného šťastia, a nestrkáš ho do tašky cudziemu človeku, aby si skúsil byť bez neho a ešte by ti aj vďaka nemu našli lásku tvojho života?“ Zasmiala sa a odpila si z koly. Stále som dúfal, že si do nej príleje trochu rumu. Toto nebola debata vhodná nasucho.

„Lásku môjho života? Ha-ha.“ Skôr sex na jednu noc. Fiona sa zasa len usmiala. Mala by to prestať robiť, lebo presne tak dnes večer skončíme.

Na smarthodinkách mi ukazovalo, že neboli pripojené k žiadnemu zariadeniu. Stále som dúfal v hocijakú notifikáciu. Aj v spam z Gmailu. Mohlo mi pípnúť hocičo, len aby sa mi do tela zas nahrnuli endorfiny a dopamín.

„Vypáliš si očami na zápästí dieru,“ dodala so snahou o flirt v hlase.

„Sorry, som z toho nervózny.“

„Z nášho stretnutia?“ Neodpovedal som, a tak si domyslela. Som závislý.

„Aj ja som.“

„Z nášho stretnutia?“

„Aj... ale čakám aj dôležitú správu,“ dodala.

„Tak to si si nevybrala veľmi dobrý čas na takéto pokusy.“

„Chodím sem pravidelne.“

„Fakt?“ Musel som pôsobiť šokovane. Ja som už nikdy viac neprídem, ale to nemusela vedieť. Dľaňou som si prešiel po brade, pričom mi jemné strnisko poškriabalo kožu, tak som si rýchlo prehliadol jej tvár.

„Áno, učím sa... rozprávať sa s ľuďmi,“ priznala. A viem presne, čo tým myslela.

Za posledné roky ľudstvo utrpelo šok. Ľudia sa menej socializovali, menej rozprávali, všetka komunikácia prebiehala cez malé čarovné zariadenia. Dokonca sa tak vyučovalo aj v školách. A niektorí skrátka zabudli, ako nadviazať normálnu konverzáciu osobne. Až dodnes.

Nevedel som, čo jej na to odpovedať.

Na stole však ležal manuál, kde sa veľkými písmenami ligotal nápis: **O čom sa ďalej rozprávať, keď stratíte reč.** Jedným okom som sa zahľadel a vybral náhodnú otázku.

„Si z okolia?“

Prikývla. „Hej, momentálne z Chelsea. Pôvodne som z Brightonu. Ty?“

„Londýn, od narodenia.“

„Chceš sa baviť o mojej obľúbenej kapele, jedle či farbe?“ zahryzla si do pery, a to nemala.

„Nie.“ Asi sa jej moja odpoveď dotkla. Nečakala ju a zamrzol jej úsmev. Nemohol som za to, že som nebol milovníkom rečenia o zbytočnostiach. Aj pre to bolo pre mňa také jednoduché sklíznuť do internetového vesmíru.

„Čo tu vlastne robíš?!“ Fiona zvolila prísnejší tón. Začal som jej prekážať. Klasika. Máloktorá žena dokázala prekonať môj prvotný „šarm“. Väčšinou im stačilo, že sa rozprávali s niekým, koho poznali z obrazoviek a sociálnych sietí.

„To keby som vedel...“ Nezasmiala sa tak, ako som dúfal. Už som ju asi niečím stihol nahnevať.

Áno, priznávam, nebol som najmilší človek a už vôbec nie k cudzincom. Moje povolanie a životné poslanie si vyslovene vyžadovali držať si odstup. Málokomu verím a takmer nikomu sa nezdôverujem.

„Môj kamoš ma do tohto zatiahol. Bombardoval ma správami, až kým som sa neprichytil, ako vystupujem z taxíka.“ Nemohol som jej zavesiť na ten jej pekný nos, že ma bombardoval, aby som nezabudol na to, že som prehral našu drbnutú stávkú.

Aj podniky a reštaurácie počas všetkých kríz za posledné roky zistili, čo je to dno. Aspoň z tých mojich obľúbených v Londýne zostala otvorená len hrstka. Prežívali len vďaka takýmto netradičným akciám, podvoľovali sa nechceným trendom, len aby sa udržali v zelených číslach.

Nachádzali sme sa v centre, v bývalej pivárni, kam som ešte pred pár rokmi chodieval takmer každý víkend s chalanmi zapíjať to dobré aj zlé. Kedysi bolo omnoho viac toho dobrého.

Dnes by ste tu výčap našli len ťažko a z mojich kamošov ostal len Leo.

„Takí ľudia ako ty len zaberajú miesto vážnym záujmom!“ Mal som pocit, že sa jej triasol hlas. Nervózne si odpila z pohára.

„Rum?“ Napokon som otvoril fľašu a zapil túto trápnu konverzáciu.

„Nie, dík. To by sme sa potom asi bavili inak.“

„Nadávala by si mi viac alebo menej ako teraz?“ Irónia mi kolovala v žilách ako krv.

Fione sčerveneli líca a prsty jej začali nervózne ťukať po rozbitom displeji. Opäť som sa pozrel na hodinky, mal som pocit, že sa zastavil čas.

„Prešlo päť minút, takže ešte desať...“

Desať neuveriteľne dlhých minút. Možno aj najdlhších v mojom živote. Čo tu len s ňou budem robiť desať minút?

Ak by sme boli u mňa doma, za taký krátky čas by sme toho stihli veľa. Ale to by nemohla mať na sebe to odpudivé vrece, no s jej ostrými ústami by som si určite poradil. Aj som presne vedel ako. Opäť mi zavibrovalo celé telo.

Alebo by som si stihol pozrieť aspoň päť náhodných profilov modeliek a zábavné video na Youtube. Hocijaké. Hoci aj o psoch a mačkách. Len aby ma to vnútorne pobavilo.

„Nudíš sa?“

„Príserne.“ Keby len vedela ako. Nikdy by som nepovedal, že ja so svojou vôľou môžem prepadnúť niečomu takému, ako je internet. Asi čakala, že sa o ňu budem viac zaujímať a budem sa vypytovať. Ale toto nebol správny priestor ani čas na detailné spoznávanie náhodnej ženskej.

Leo si tu našiel niekoľko dievčat na jednu noc, ktoré sa mu už nikdy neozvali. Alebo on im? Ťažko povedať.

A ja som mal v pláne niečo podobné. Ale to by mi týpek nemohol vyžrebovať práve túto zlobriu princeznú.

„Nepáčim sa ti?“ Ou, miss Úprimnosť.

„To som nepovedal.“

„Ale ani sa netváriš, že áno.“

Tváril som sa znechutene, ale nad tým, aký som slabý, že ma hodina bez telefónu mohla takto vykoľajiť.

„Vravela si, že čakáš dôležitú správu,“ snažil som sa premosťiť na niečo iné.

„Hej.“ Nepodarilo sa.

Obaja sme zapili nedostatok slov.

Prešli dve minúty. Zbláznim sa. Začal som si nervózne kopat' nohou pod stolom.

Stôl sa začal nahýnať a jeho nečakane naštrbená rovnováha spôsobená pohybom mojej končatiny zapríčinila, že sa obsah jej pohára rozlial po obruse, až skončil v jej lone.

„Doprdele!“ zhĺkla a vyskočila od stola. „To je nový Versace!“ Rum mi vystrelil cez nosné dierky a brutálne to štípalo.

„Versa— čo?!“ Nechcelo sa mi veriť, že tento habit, čo mala na sebe, mal byť značkový kúsok. A to som sa nechcel chváliť, ale v značkách som mal prehľad.

„Versace!“ Vyzeralo to, že bude plakať. Mohol som rozplakať ženu na prvom rande? Teda, ak toto technicky rande vôbec bolo.

„Asi som zle počul, povedala si Versace, ako ten slávny módný návrhár Gianni Versace?“ Začal som sa smiať. Nejedol som už pár hodín a dlho som nepil nič tvrdé. Napriek verejnému obrazu, aký mi bol vytvorený, som naozaj pil len výnimočne. Cela táto situácia sa mi zdala totálne absurdná.

Zdvihla sa a bežala na toalety. To som zistil len preto, že mi na tvári pristál obrázok s dievčinou v historickom kostýme s písmenami WC. Netušil som, čo to skúšala, pretože kým nezaznel gong, nemala povolené opustiť spoločný priestor. Aj keď by som chcel vidieť toho, kto by sa pokúsil zastaviť ju.

„Keby si tak nervózne nekopal nohou,“ začala kričať spoza dverí a počul som zvuk tečúcej vody.

„Keby s tebou bola normálna reč,“ rozprával za mňa pravdepodobne rum.

„Kto si myslíš, že si?!“

„Shrek,“ zasmial som sa popod nos.

Plesk. Au.

Dostal som facku.

Fiona vyšla von z dverí a bez milosti a upozornenia ma udrela. Hlavou mi prebyslo jediné, pravidlo tohto večera číslo dva – žiaden fyzický kontakt.

Schmatol som ju za zápästie, môj silno zakorenený podvedomý reflex. Svojimi jantárovými očami prešla z jej ruky na moju tvár, ktorá ma stále štípala.

„Pusť ma, lebo zakričím,“ vyhrážala sa.

„Ja by som mal kričať, to ty si napadla mňa.“

„Oblial si mi šaty za tisícpäťsto libier.“

„Možno keby si nemala deravé ruky, zachytila by si ten pohár skôr, než ti stihol ublížiť.“ Zostali sme tak zaseknutí pár sekúnd a videl som, ako jej mozog pracoval na plné obrátky.

Sám som nevedel, či som mal zas skrat. Takto som sa k ženám nikdy nesprával.

Bola krásna, očividne sa hrala na nenápadnú, ale vnútri bola divoška. Fiona, chodiaca záhada.

A tie ja lúštim rád.